

[Indenrigsministeren]

fremgår af den, at mens de udenlandske statsborgere udgør 5,1 pct. af befolkningen i Sverige, er deres andel af kriminaliteten 11 pct., og andelen har været stigende siden 1974. Men jeg vil prøve at se, om det er muligt for mig at komme nærmere et svar, der er statistisk holdbart.

Jeg var i mit første indlæg inde på spørgsmålet om kommunernes problemer med flygningene og sagde lidt om, at socialministeriet for nylig har fået en rapport om de problemer, men også om nogle løsninger med hensyn til de administrative rutiner og det samarbejde, der er om kommunernes modtagelse af flygtninge og andre udlændinge. Det frembyder jo bl. a. refusionsmæssige problemer for kommunerne. Rapporten er udarbejdet af Københavns, Århus, Odense og Ålborg kommuner, og som jeg sagde, er den nu sendt til udtalelse, og før den foreligger, vil jeg nødig sige noget om, hvordan vi kan løse kommunernes problemer, for jeg vil meget gerne høre, hvad der bliver sagt om disse ting.

Fru Ebba Strange stillede mig et spørgsmål, som jeg lige i øjeblikket har forlist, kan jeg se. Men jeg har i hvert fald skrevet på mit stykke papir, at vi arbejder med spørgsmålet i øjeblikket, og så håber jeg, fru Ebba Strange kan finde ud af, hvad det var, hun spurgte om. Ellers må fru Ebba Strange spørge en gang til.

Fru Anne Grete Holmsgård. Det var stadig væk dette med manglende handling og venstres rolle og sådan noget. Jeg synes, at i stedet for at være så negativ kunne man f. eks. indtage det standpunkt at glæde sig over, at ordførerne i dag har vist velvilje og – fornemmer jeg i hvert fald inde i mig selv – ministeren har vist velvilje over for spørgsmålet. Det kunne måske tages som en forbedring af de forfærdelige synspunkter, som fru Anne Grete Holmsgård tillagde nogle af regeringspartierne.

Spørgsmålet om tolke rejste fru Anne Grete Holmsgård i anden omgang og også fru Ebba Strange. Jeg kan sige, at fru Ebba Stranges opfattelse af min indstilling til spørgsmålet er rigtig. Vi må sige, at de to ting: tolkeproblemet og spørgsmålet om danskundervisningen, må klares sideløbende. Der er et stort tolkebehov, og selv om det er en almindelige vending, er det alligevel ikke forkert at sige, at det er et problem, vi arbej-

der med i øjeblikket. Vi er meget opmærksomme på det i ministeriet.

Jeg har svaret på spørgsmålet om ændringen af finanseringen med hensyn til flygtninge, som fru Anne Grete Holmsgård også tog op.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det er indenrigsministerens bemærkning om positiv særbehandling, jeg vil give en enkelt kommentar til, inden indenrigsministeren får os alle overbevist om, at regeringen i virkeligheden har taget et initiativ, der forbedrer indvandrerens situation.

Er det ikke rigtigt, at det, man oprindeligt gjorde ved betalingen for voksenundervisning for indvandrere, var, at man lavede en egenbetaling på 10 pct. – det skulle være en besparelse – og at indvandrere altså selv skulle betale?

Da man derefter finder ud af, at det nok er en meget dårlig idé, siger man: i stedet for at vi går tilbage til den gamle forpligtelse, skal kommunerne have en henstilling om, at de eventuelt kan yde tilskud til disse 10 pct.s egenbetaling for voksenundervisning for indvandrere, og det kan man så kalde positiv særbehandling i forhold til de andre, der går til en lignende undervisning. Men sandheden er vel, hvis vi skal sætte det lidt i perspektiv, at der i hvert fald er tale om en forringelse i forhold til de oprindelige regler.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Ja men det er jo demagogi, må jeg sige, hvis jeg skal fortsætte den diskussion. Vi har sagt, at der skulle betales 10 pct. af alle, men herfra har vi så gjort undtagelser. Det kan man kalde en forringelse for alle. Men vi har samtidig henstillet, at man alligevel betaler mere for indvandrerne. Det var det, jeg mente var den positive særbehandling. Men nu er vi vist derude, hvor ordene begynder at spille, ikke?

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 183: